

SZEMÉLYEK:

Prokop
 Özvegy
 Zoja I, Zoja II
 Menyasszony, Viola
 Zongorista I, Zongorista II
 Padre
 Esküvői vendégek, járókelők

Megjegyzés:

A Zoja I, Zoja II, Menyasszony és Viola, valamint a Zongorista I és II személyeket ugyanazok a színészek jelenítik meg. Az esküvői vendégek, ill. a járókelők száma min. 6 legyen, ismételtén ugyanazon színészekről legyen szó mindkét esetben.

Szombat**1.kép**

(Fehér álarcosok felvonulása, akik túlzottan vidámak és zajosak, a menet botladozik, ugrándozik és táncol. Esküvői menetről van szó. A bőszen egyfajta esküvői, ill. temetkezési zene keveréke, esetleg az egyikből a másikba folyik át. A menet résztvevőin halottfehér maszkok, az arcok elnagyolt vonásokkal megrajzolva. Nem hiányzik közülük a Pap, a Halál, a Cigányasszony, a Költő... A Menyasszony és a Vőlegény embernagyságú bábok. Az álarcosok a tánc közben egymásnak adogatják a bábokat. Túlzott udvariassággal, ugyanakkor kíméletlenül bánnak velük. Mindnyájan üres tekintettel néznek. A mulatság buja, de görcsös. Egy cigányasszony járkal az emberek között, tenyérből jósol nekik. A Menyasszony és a Vőlegény figuráját a véletlenül arra haladók kezébe nyomják. Illedelmesen viselkednek velük szemben. Aprópénzt gyűjtenek egy tányérba. Széttörik a tányért – hozzon szerencsét. Összeverekednek a szétgurult aprópénzen. Szétszaladnak, mindenki rejtegeti a zsákmányát. A Menyasszony és a Vőlegény figurája ott marad a földön, ahova ledobták azokat.)

2.kép

(Prokop és a Menyasszony félszegen állnak egymás mellett a régi lépcsőn. Prokop talpig fehérben, a gomblyukában rózsza. A Menyasszony terhes. Ügyesen megvarrott ruha rejtegeti félelmét. Vonakodva végigsimít a hasán, majd elkapja kezét, kissé szégyenkezik. Megjön a nekihevült Padre. Semmit se vesz észre.)

Padre:

(Egy kis ajtót nyit ki a kőfalban.)

Istenem, remélem, csak a megfigyelő szerepét szántad nekem. Nem állnék helyt az élet ennyi kihívásával szemben. Tessék, itt van! A megkívánás súlyos bűne fényes nappal. Csak néhány lépésnyire az áldozati asztaltól.

Zoja I:

(Nekifutásból Prokop ölébe veti magát.)

Hopp! Ejnye, Prokop, Prokop, te egy enivaló apuci leszel. Te olyan erős vagy! De be is vagy szarva ám! Így kell ezt csinálnod, kislány, és erősen kapaszkodj! A nagy csődöröknél ezt így muszáj! *(Nevet, amikor lekászálódik Prokop karjaiból. Nevetve fut be az ajtón, és még sokáig hallható az a nevetés, mellyel a nők kis és nagy győzelmeiket fűszerezik.)*

Ejnye, de nagy itt a sötétség!

Padre:

Lépjetek be. A vitákat és a fájdalomaitokat hagyjátok a küszöb előtt, türelmesen megvárnak benneteket. Ülünk asztalhoz, és ünnepeljük meg azt a frigyét, melyet Isten kegyelméből megáldottam.

Zoja I: Fogja be, Padre. A gyermek maga választotta ki az apját. Prokop, kapd ölbe asszonyod, s vidd át a küszöbön. Most azonnal!

Padre: Hol szükség van, segítenünk kell. Segítünk nekik egy kicsit felvidulni.

Zoja I: Hogy milyen önző vagy te, Prokop! Mulatságot akarunk, nem lélekbúcsúztatót misét.

Zongorista I: *(Rikkantgatva jön, kezében pezsgő.)*
Meghalt Prokop, az ifjú, éljen I. Prokop, az apa és király!

Prokop: *(Szilárd elhatározással lép fiatal asszonyához, földbe fúrt tekintettel felemeli...)*

Menyasszony: Oh...

Prokop: *(... És elindul az ajtónyílás felé. Az alacsony ajtófélfá alatt lehajtja fejét, de nem eléggé. Az ajtófélfá döng, Prokop egy lépést tesz hátra.)*

Menyasszony: Oh...

Prokop: *(Hevesen elutasítja, s elfordított fejjel átviszi feleségét a küszöbön.)*

Padre: Csitt! Bármit mondunk is, rosszra fordul. Igyál. Én is fogok.

Zongorista I: Szívesen engedek a kísértésnek...

Zoja I: *(Hirtelen kiset az ajtón, túlzott óvatossággal bezárja maga mögött.)*
Megsókolta! Én ismerem az éhségét... Nosza, tégy úgy te is... Végy egy jó mély levegőt. Ha képes vagy rá, szólaltass meg. Mint a zongorádat!

Zongorista I: De miért én...

Padre: Add át magad a kísértésnek! Egy kis kicsapongás nem árt meg neked, túl gyorsan élsz. Én csak egy csókot lehelek a flaskára, de azt sokáig fogom élvezni. Még egyszer. Még. Élősködök. Nem vagyok részeg, csak nem szégyenkezem. Magam előtt. Már. Hát nem házasítom őket össze, ha muszáj?

Menyasszony, Prokop: *(Az ajtó mögül háromszor tört üveg csörömpölése hallatszik, mindegyik után Prokop „Igyál” ordítása, a menyasszony riadtan kiabálja az ő „Oh”-jait.)*
Oh! Oh! Oh!

Zoja I: Agyonüti a lányt!

Zongorista I: Mit szól ehhez, Padre?

Padre: Nem mondtam semmit. Május van, inni is van mit, szeressük egymást fenntartások nélkül.

Prokop: *(Hirtelen kivágja az ajtót.)*
Új bor, új poharak!

Zongorista I: Jó nagy disznó vagy te, barátocskám!

Prokop: *(A kezében egy üveg bor és öt vizespohár, maga után vonszolja a kivörösödött Menyasszonyt.)*

Itt leszünk, mindjárt az Atyaisten háta mögött, abban a lyukban még február van.

Zoja I: Jól nézünk ki... hóbölgögni a templomfal mellett... Én Prokopom, imádlak!

Padre: Megsérteni a jó erkölcsöt, az csak felemelhet bennünket. *(A Zongoristának.)*
Hozd ki az asztalt, székeket, mindent, ami az áldozáshoz szükséges. És nekem egy pokrócot a térdemre.

Zongorista I: Aha, szóval ministrálni fogok. *(Rosszul leplezett kárörömmel rendezgeti a kellékeket.)*

Zoja I: *(Gondosan bebugyolálja a Padre lábát a pokrócba.)*
Nincs nyögés, kedvesem. Meg akarsz fagyni abban a lyukban? Csak három olyan pocok, mint ti, képes végigvedelni egy olyan helyen az egész éjszakát...

Padre: Nem úgy van az, kicsinyem, az a szoba együtt lélegzik a földdel. Hallgatózni járunk oda...

Zoja I: Nem szívesen ragadnék ott...

Prokop: Ne siránkozz, cirkuszos, az én szépséges asszonyom egészségére iszunk.

Zongorista I: És ez bizony egy egész estére elegendő téma, proszít!

Zoja I: Varietészínész nő vagyok, bunkócskám. Leányom, a szépségedre! Prokop, a faragatlanságodra!

Padre: Az ifjú házások egészségére!

Menyasszony: Szeretném mindnyájatoknak megköszönni. Nagyszerű emberek vagytok, olyan... kedvesek. Én még soha nem jártam a házunkon kívül. A szüleim... ezt nehezen... nem így akartam...

Prokop: A szülők maradjanak ott, ahol vannak...

Menyasszony: A papa fekszik...

Zongorista I: Akkor maradjon csak fekve! Nem kell fáradoznia. *(A menyasszonynak elegáns órát tesz fel a csuklójára.)*
Adj egy csókot, én szerencsét hozok! Csókolj már meg, gyermek, szomjas vagyok.

Prokop: Szót se halljak a szüleidről!

Menyasszony: *(A Zongoristának.)*
Szeretnék neked... Szépen játszottál, de... valahogy vidámabbnak képzeltem el az egészet!

Zongorista I: Azt még bepótolhatjuk... *(A hasára mutat.)*
Kifaragok neki egy zongorát, legyen valami emléke a keresztpajától.

Padre: Ideje lenne kijózanodni. Báránykáim, halljátok az Úr igéjét!

Prokop: Nem! Itt ivászat lesz! A fiam egészségére!

Zoja I: Csodálatos vagy, Prokop! Én is gyereket akarok... legalább egy kislányt. Virágocskám! Csillagom!

- Padre:** Könnyen jönnek a szavak a számra, hisz nem magamról beszélek.
- Prokop:** Három mondat, és kész! Töltök én magamnak. Az én csodálatos fiam egészségére! Asszony, aztán igyekezz, nehogy elbabráld az életét...
- Padre:** Halálra rémísztetted ezt a szegény, terhes gyermeket. Az apjára súlyos betegséget hoztál.
- Zongorista I:** Nézzétek, sírni fog. A puha ajkak bársonyos terrorja.
- Padre:** Iszok egy nagyot, mert sokat fogok beszélni.
- Zongorista I:** Bús tekintetek vasszőgeit döfte a körme alá...
- Padre:** Tán megnémultál?! Összetörnek miattatok, egy életre sérülnek. Barmok vagytok, fiúk! Bámulatosak, ma még tigrisek. Éjszakákat vedeltünk át, naphosszat álmodoztunk ebben a szobában, de a ti vágatok egy szemernyit sem lohadt. Szeretlek téged, óh, Uram, és te tudod, miről beszélek. Mindenre képesek vagytok, amiről én álmodom. Muszáj még egyet innom, hosszabb lett, mint akartam... Prokop, ez a lány odaadta magát neked, s te még csak arra sem emlékszel, mikor volt ez. Képes vagy utódot nemzeni két rohanó vonat között is, te szörnyeteg. Ilyen kevéssé hiszel magadban?
Megint megszomjaztam...
És ami a Menyasszonyt illeti, tégy ekként: menj, ne szólj semmit, csak menj a beteg ágyához. A te gyermeked anyjának apja ő. A leányzó olyan jámbor, hogy még imádkozni sem tud. Fogd őt kézen, s menjetek. Hadd tudja meg az apa, hogy jól bánsz a lányával. Vagy haljon meg bánatában...
- Prokop:** Nem megyek. Egy ilyen derék kezet megfogni – nem érdemlem meg. Ő sem.
- Menyasszony:** Prokop, apám csak látni akar minket...
- Prokop:** De én őt nem! Én nem tartozom oda. A feleségem vagy, értsd meg, hogy ha bekopognék azon az ajtón, rögtön belehalnék.
- Padre:** Nem, a fiatal emberek nem halnak meg csak úgy, estéről reggelre. A kicsapongó lélek évekig rothadozik.
- Menyasszony:** Prokop, ő félt engem.
- Prokop:** Minek engedett el hazulról. Elrabortalak magamnak, és most menjek és kérjek bocsánatot?
- Zongorista I:** Apuka nem kínozhatta hőn szeretett lányát... S mikor nem jött haza reggelig, a szívecskéje cserbenhagyta.
- Zoja I:** (A Zongorista vállába harap, vagy ahol éri.)
Hogy némultál volna meg, te barom...
- Menyasszony:** Megmondtam neki, hogy nagyon szeretlek. Áldását akarja adni ránk.

- Prokop:** Nem tartlak vissza téged. Én nem mehetek, a fiamra iszom! Tudja csak meg, milyen fontos nekem. Hát rosszabb vagyok én, mint a te apád!?
- Menyasszony:** (Lassan, remegő kézzel végigsimít Prokop arcán.)
Kérlek!
- Prokop:** Nem megyek. A fiamnak mondd meg, hogy meghaltam. (Hirtelen leveszi a fehér zakót, eldobja magától.)
Ezt visszaadom.
- Padre:** Menj innen, leányom, Istenem, látod milyen együgyű lelkek vagyunk mi ketten... Menj, vele semmi jó nem vár téged. Semmi.
- Menyasszony:** Várni fogunk téged. A nevedet viseli majd, Prokop.
- Zongorista I:** És a zongora?
- Zoja I:** Csak lassan, lassacskán édeseim! Táncolni akarok!
- Prokop:** Én nem megyek, még ha nekem a fájdalomtól itt helyben megszülsz, akkor sem! Levegő lettem a számodra. Hulla. Viszlát, Özeveg! És nehogy aztán visszajárj nekem kísérteni.
- Menyasszony:** (Elmegy, közben ránéz az órára, és megszaporozza a lépteit.)
- Prokop:** Új bor, új poharak!

Vasárnap

(Óriási zongoraprodukció – Zongorista II egy-két ujjal egy szimfóniát pötyögtet, mely magában hordozza a vágy groteszkségét, az emberi génusz által létrehozott univerzum nagyszerűségét és az ősi rituálék lenyűgöző erejét. A Zongorista valóban játszik, a markírozás megbocsáthatatlan. Ilyen művet játszik, és legyen jutalma érte a publikum ovációja. Violától hatalmas csokor virágot kap, és egy hatalmas, lelkes pusztit. De a virágok nehogy művirágok legyenek! Ő az, aki a Menyasszony volt és mégsem ő az. Nincs órája, nincs hasa, nincs félelme. Viola jóízűen nevet, talán kissé túlzottan is. A Zongorista II zavarban van. Viola visszamegy a nézők közé, a Zongorista II hosszasan néz utána. A kezében ott a csokor.

A Padre érkezik, kancsóval a kezében, lezser, házias öltözékben, talán még füttyörésszik is. Mikor meglátja, a Zongorista II megtorpan, elszégyelli magát, előbb eldugja a kancsót a háta mögé, majd a Zongoristához lép, s megönti a virágokat.)

(Óriási táncprodukció – a kéz nélküli Zoja II úgy lép be, hogy a Zongorista II észrevesse. Magára akarja vonni a figyelmét, hívogatja, csábítja. A kezéből szeretne jósolni. A férfi elnéz fölötte. Viola után néz. Zoja II táncol – kócsag, páva, keselyű, veréb, minden egyetlen táncba foglalva.

Kocsmai verekedés hangkulisszája. A színre egy verekedéstől felhevült figura esik be. Nem teljesen világos, hogy Prokopról van-e szó, de mégis ő az. Leül a félhomályban, a sebeit számlálja, nézi a táncoló Zoja II-t.

A tánc alatt fokozatosan az előjáték esküvői menetének alakjai lépnek a színre. Úgy esnek be a színre, mintha egy kocsmából dobták volna ki őket. Mindegyik elbotlik Prokopban, és rajta adja ki mérgét. Majd észreveszik Zoja II-t, és kedvet kapnak rá. Megőrzik a dekórumot. Körülállják, arcukon szomorú, fehér maszkok. Várják, mikor fejezi be Zoja II a táncot. Amikor már túl hosszúra nyúlik a dolog, fokozatosan közelebb húzódnak hozzá, a kör egyre szűkül, majd mint egy darab fát, megragadják és elhurcolják.

Egyikük kitépi a Zongorista II kezéből a csokrot, és a nézők közé megy, ahol megpróbálja eladni a rózsákat. Egy másik elvezeti a Zongorista II-t, az még mindig Viola után néz. Viola nevet. A zongorát is elviszik.

A csokor virágait áruló személynek nem igazán megy a bolt, visszatér az üres színre, tanácstalan, észreveszi Prokop sziluettjét. Hozzá lép és kínálja neki a csokrot. Prokop nem reagál. Mosolyog. Már jobban látható. A férfi a csokorral veri Prokopot. Hátulról. Prokop a lába elé lő: egyszer, kétszer. A csokrot eldobva a férfi menekülni kezd. Prokop a puskára támaszkodva szedegetni kezdi a széthullott virágokat. Vérrel borított, koszos, de nevet. Sötét.)

I.

(Az ajtó előtti félhomályban a járókelők közül hirtelen Zoja II bukkan elő. Elégedett, megtalálta azt, amit keresett. Keblei életerőtől duzzadnak. Egy ujjatlan atlétatrikóból. Keze nincs. Válltól. Nincs neki. Semmilyen forradás. Soha nem voltak. Karok nélkül született. Egy pillanatra leveszi szemét az ajtóról, melyet eddig olyan nagy szertetettel búvölt. Az első hajnali járókelőhöz fordul. Az ajtón „Ne kopogjanak!” felirat lóg.)

Zoja II: *(Örömtől duzzadó, hangja provokatív empátiával teli, a járókelőket szólítja meg.)*
 Juhó, kenyérré kenlek, cukorral szórlak meg... téged meg a hónom alá raklak, és az illatomtól áradozol majd, neked a mellemből vajjat köpülök a szádba, lábadat algákkal fogom lesúrolni... Glück! Glück! Senkinek sincs elég belőle, mindenkinek hiányzik.
 Öt koronáért szerencse, tízesért kétszer annyit!
(Zoja levegőt vesz, a körülötte járók levegőért kapkodnak. Tenyereiket tüzesíti, pillantásaikat lopja el, sérti a füleket. Nagyszerűen provokál. Nem kellene hozzá a kezei. Könnyedén mozog, de csak egy bizonyos irányba.)

Glück! Glück! A szerencséből sosincs elég!... Húsz korona, csinos fiatalember, imádkozni fogok magáért, ha úgy gondolja. Vagy a barátaimnak ajánlom be, de az már ötven korona.

(Lerendezte az álmodozó emberkét, és szabadon engedte, élje saját életét. Újra az ajtóhoz fordult.)

Nyisd már ki... Prokop, hé... Kopp-kopp-kopp-kopp. *(Szünet.)*
 Kopp-kopp...

(Kopogott, dörömbölt, belerúgott, háromszor belefejeelt az ajtóba, de nem történt semmi. Szomorúan megfordult, ugyanakkor kitörő örömmel a szembe jövő Zongorista II nyakába vetette magát. Szeme fényesen tükrözte, hogy „Állj!” A Zongorista II beadta a kulcsot, megdermedt, tehetetlenül várta, mi az, ami halálra rémítette.)
(Egy fekete tokban kis zongorát hordoz.)

Egyenesedj ki, egyenesedj ki! Férfi vagy? Hím vagy? Fogd meg a mellemet! Most! Csöcsöréssz meg, tedd boldoggá ujjaidat. Senki se lát minket. Nagyon jó, lassan, szépen, na, jól tudod te, hogy izzítsd fel a nőket... Még, még... ELÉG! Tíz korona!

(A férfi előhúzza egy tárcát, vakon beletúr, egy húszas akad a kezébe.)

Kicsinyköt megörvendeztetve, ugye, fiatalember?

(Fogaival kihúzza a pénzt az ujjak közül. Közben gondosan átvizsgálta a nyitott tenyeret. A lelkével is ezt tette. Végül a tenyeret végignyaltta örömadó nyelvével.)

Szaladj! Szerencse vár rád! Glück! Glück! A tokja, uram!

(Odaadja neki a tokot a zongorával. Fogaival nyújtja át. A férfi a tenyerét egy fehér zsebkendőbe törli. A nyálas hiábavalóságot sürgősen el is veszti. Zoja II keserű diadalának árnyával arcán eltűnik a tömegben.)

II.

Prokop:

(Az ellenkező irányból érkezik, a járókelők undorodva kitérnek előle. Prokop felfelé vonszolja magát a lépcsőn. Nem volt otthon. A hideg és nedves éjszaka megviselte. Az arcán vér és mosoly tükröződik. Friss vér. Boldog mosoly. Mindenkit köszönt, bárhová is igyekezzék az aluljáróban. Szánalmas az öltözéke. Hiányos. A hóna alatt virágcsokor. A kabátja alatt puskát szorongat. Az nem látható. Mindenkit köszönt maga körül...)

Jó reggelt, jó reggelt, jó reggelt. Jó reggelt, világ!

(Kopog az ajtón.)

Kopp-kopp-kopp. *(Szünet.)* Kopp-kopp. Aha, nem vagyok otthon. Jó reggelt, jó reggelt...

(Az örök rohanók nagy sűrűségben húznak le a lépcsőn. Előveszi a puskát. A szájába illeszti. A járókelők rémültek, eltűnnek. Meghúzza a ravaszt. Üres kattanás.)

Meg kell tölteni!

(A puskát az ajtóhoz támasztja. Átkutatja a zsebeit, nem talál töltényeket. A csokrot is leteszi. A zsebéből egy sapka kerül elő. A földhöz vágja.)

Hát nincs! Nincs! Cseszhetem az egészet.

(Szájához teszi a puska csövét, fújja, játszik rajta. A járókelők ismét özönlenek körülötte. Itt-ott egy érmét dobnak neki a földön heverő sapkába. Prokop élvezi, szörnyűséges gumidallamot csalogó hangszereiből elő.)

III.

Zongorista II: *(Teljesen némán áll. Fess, elegáns, tokkal a hóna alatt. Arról az oldalról jött vissza, ahová Zoja II küldte. Egy ötkoronást dob a sapkába. Prokop erre a hangra picit megrebben.)*

Prokop: Jó reggelt, fiacskám.

Zongorista II: Jó reggelt...

(Prokop kinyitja a szemét.)

Prokop: Örülök, hogy látlak, fiacskám. Úgy nézel ki, mint egy sikeres pojáca. Megnőttél.

Zongorista II: Legszívesebben beléd rúgnék. De te még abból is hasznot húznál.

Prokop: Jó kis gauner lett belőled, ha már ilyen őszinte tudsz lenni. Hogy elszaladt az idő! A szemed még mindig az anyádé.

Zongorista II: Üdvözöl.

Prokop: Köszönöm. Mit akar az Özvegy?

Zongorista II: Kínlódik.

Prokop: Az így helyes. Az özvegyek kínlódnak. Sokat sír?

Zongorista II: Azt mondja, már nem tud. Azt mondja, már nem sokáig lesz itt.

Prokop: Mondd meg az anyádnak, várjon még egy kicsit. Mondd meg neki, hogy még ne haljon meg. Szomorú lennél, árván...

Zongorista: Mondd meg neki te magad.

Prokop: Nem jár errefelé...

Zongorista II: Gyere haza... Anya üzeni.

Prokop: Hova? Haza?

Zongorista II: Szívesen látna újra otthon.

Prokop: A hátam mögül kívánt mindig jóéjszakát. Kezdetben még röpké hideg lehelletet is lehelt homlokomra. Aztán már azt se. Ez volt otthon. És szombaton is muszáj volt borotválkoynom.

Zongorista II: Rohadt disznó vagy...

Prokop: Miért nem mondd nekem, hogy apám?

Zongorista II: Te egy rohadt disznó vagy, apám...

Prokop: Ezt már ismerem. Éveket ültem a saját házamban, saját fotelomban, saját köpenyemben, saját hallgatásomban, hosszú estéken keresztül. És ez a ti „disznótok” ott lógott a levegőben. Jól emlékszem rá.

Zongorista II: Látni akar téged.

Prokop: Pénz kell neki? Nincs pénzem. Amit megkeresek, be is fektetem... Ezt vidd el neki... *(Nyújtja neki a csokrot.)* Szépen játszottál...

Zongorista II: Beszélni akar veled.

(A csokorhoz nem nyúl hozzá.)

Prokop: Természetesen. Itt megtalál. Gyakorlatilag a síromnál.

Zongorista: Nem itt, apám...

Prokop: Hogyhogy nem disznó...

Zongorista II: Apám...

Prokop: Mondd, fiam!

Zongorista II: Disznó egy apa vagy, te pojáca. Ha megdöglesz, még a varjak se szarják le a sírodat.

(Kitépi a csokrot a kezéből, sarkon fordul és elmegy. Ő dühösen topog a lépcsőn. A tokot a szárnyal szorosán fogja a hóna alatt, a csokor lobog kezében.)

Prokop: Tíz éve várom már, hogy egyszer vége lesz. Hogy egy szép napon elfelejtem fényesíteni saját nyomorúságomat. És kivártam. Kivártam, kivártam, kivártam.

(Prokop az ajtó mögé mászik. A földön ott marad a sapka a pénzzel. Megfordítja a cédulát az ajtón. A felirat elegáns betűkkel a következőt hirdeti: „Halotti maszkok. Kizárólag eredeti forrásból!”)

(Az ajtó mögött a fájdalom kidurran. Mint egy nedvező kelés.)

IV.

Zoja II: *(Zoja visszatért. Elsétált oda, és visszasétált ide. Leguggolt a sapkához, spiccével megbökte az éremkupacot. Elégedetten összevonja a szemöldökét. Elégedetten eresztett egyet.)*

Glück! Glück! Senkinek sincs elég belőle, mindenkinek hiányzik. Öt koronáért szerencse, tízért dupla annyi!

(Zoja véglegesen lecövekelt a keményfa ajtó előtt: Kopp-kopp-kopp. (Szünet.) Kopp-kopp. Megcsókolta azt, s lassan összecúszik. Esése határozottságát csak a csók lágyítja kissé. Az ajtó védelmében a másik roppant dühösen megszólal.)

Prokop: Tűnj el!

Zoja II: Prokop!

- Prokop:** Nem kellesz nekem, te boszorkány.
Zoja II: Mógéd mászok, szeretnéd?
(Prokop hangja meg-megremeg. Zoja II megnyalta megduzzadt ajkát, a seb nem vérzik, vasíze volt. Szerette ezt az ízt. Vas ízű volt minden friss sebe.)
 Engedj, engej be!... Kérlek!
(A szó elsikkad, ordítással akarja helyrehozni a hibát.)
 Be akarok menni, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, undok Prokop!
(A másik oldalon honoló csönd megerősíti a vereségét.)
 Prokop, végy magadhoz...
- Prokop:** *(Prokop kinyitotta az ajtót.)*
 Tűnj el, százszor megmondtam már...
- Zoja II:** *(Ugrik egyet, lábával átöleli a térdét.)*
 Akarsz egy kiskutyát? Akarsz? A kiskutyád leszek...
- Prokop:** *(Megpróbálja leszedni magáról.)*
 Ne kezd megint.
- Zoja II:** Mi az, nem tetszem neked? Én ismerem az éhségedet...
- Prokop:** Ezt az anyádtól hallottad.
Zoja II: Nem tehetek róla, hogy nincs kezem...
- Prokop:** De ő se....
Zoja II: Bemehetek? Melletted akarok lenni.
Prokop: Nem jöhetsz! Menj a te cirkuszi fajtádhoz...
- Zoja II:** Én nem akarok velük lenni. Én téged akarok. Veled csodálatos lesz.
- Prokop:** Lószart.
Zoja II: Írj tele egy rozsdás szöggel és olvass, olvass, olvass!
Prokop: Zoja, nem!
Zoja II: Köss rövid pórásra, fűre nem sokra lesz szükségem, épp annyira, hogy eltűnjünk benne.
- Prokop:** Zoja, hagyj békén, hagyj békében elporladni.
Zoja II: Nem hagylak el téged.
(Ráfúj mindkét fülére, és becsusszan az ajtón. Az ajtón a kartont megfordítja, ismét a „NE KOPOGJANAK” felirat állt ott.)

V.

- Zongorista II:** *(Kezében a koszorú. A karján egy előkelő hölgy lóg. A retikülje szerint az anyja. A szerző örülne, ha azonos lenne a darab elején megjelenő terhes lánnyal, de mivelhogy időmúlás van, be kell vallani a Főutcán működő kozmetikai szalonban történt húszévnnyi dreholást. Az ajtó mögött a bujaság a tetőpontjára hág, Zoja II*

- minden kétséget kizárva nyeresre áll. Az ember többnyire nem tudja, ilyenkor mit tegyen. Zongorista II hirtelen türelmetlenkedni kezd.)*
 Hogy tehetted meg pont őt az apámnak? Menjünk innen, anya!
 Várj...
- Özvegy:** Nem várok...
Zongorista II: Ő az apád.
Özvegy: Megboldogultként kedvesebb lenne számomra.
Zongorista II: Hogy beszélsz?!
Özvegy: A legszebben, ahogy tudok...
(Az ajtó mögött újabb erupció zaja hallatszik, Zoja II szinte ragályosan nevet... A fiú lomhán rágyújt egy elegáns, hosszú, női cigarettára.)
- Özvegy:** Te dohányzol? S az én cigarettámat?
(Ügyetlen anyai pofon ürügyén megsuhintja az arcát, és elveszi a cigarettát és a gyufát.)
- Zongorista:** Te teljesen megbolondultál! *(Felrúgja a sapkát az aprópénzzel.)*
 Halottakhoz jöttünk.
 Azokhoz a kihűlt porhüvelyekhez!
(Eltűnik a koszorúval együtt.)
- Özvegy:** *(Cipője orrával finoman eredeti helyére rugdossa a sapkát. Gépiesen a szájába rakja az elkobzott cigarettát, meggyújtja, ingyenc módjára leszívja, majd hallgatózik. Hirtelen beles a kulcslyukon.)*
(Az ajtó mögött.)
 Nincsenek emlékek, én mindent elfelejték, te minndent elfelejtesz. Csak imádkozni fogunk, úgy, mint ahogy a kolostorban tanítottak, figyelj, nem nehéz, „áááááááááááááááááá”...
(Egy hangon marad, majd hirtelen megtörik a hanja.)
- Prokop:** Holnapig.
Zoja II: Az elég. Glück! Glück! Elég, ha holnapig szerencsés leszek.
Prokop: A szerény kis virág...
Zoja II: Minden nap elég holnapig.
Özvegy: *(Az ajtó előtt dühöng. Befelé fújja a füstöt.)*
Zoja II: Prokop, azt hiszem, égünk.
Prokop: *(Döbönt csend után diadalittasan ordibál.)*
 Könyörögni jöttél? Süket vagyok, mint a kishitűeknek az Isten.
Özvegy: Egyszer könyörögtem neked. Kinevettél! Ha egyszer megdöglesz az odúban, az elégtétel lesz.
Prokop: *(Előmászik Zoja szorgalmától ziláltan és felhevülten.)*
 Végre egy kis őszinteség. Húsz év után!
Özvegy: A fiad...
Prokop: Büszke lehetsz rá. Épp az imént jött el hozzám, hogy leköpjön.

Özvegy: Szégyent hozol rá.
Prokop: Igazán sajnálom. (Visszamászik. Még ordít egyet.)
 Ha van még a számomra valami, hagyd a küszöb alatt.
Özvegy: *(Belekotor a retiküljébe. Pénzt dob a sapkába, és felszabadultan távozik.)*

VI.

Padre: *(Szesélyes kedvben lép be. Úgy van felszerelve, mint egy nimród. Észreveszi az özveget, megdermed. Pontosan úgy néz ki, mint húsz évvel ezelőtt.)*
Özvegy: *(Határozottan felé indul, eltúlozva hányja magára a keresztet pravoszláv módra.)*
 Dicsértessék az Úrjézus! Netán fürjvadászatra?
Padre: Mindörökké ámen. Isten őrizz! Épp most költenek. Csak egy kis sétára lett gusztusom... Puskával szoktam sétálgatni...
Özvegy: *(Mellőzvéen a Padrét a szájába nyomja a cigarettát, két ujjal befogja az orrát, és egy kis füsttel kínálja meg.)*
 Legalább egy kicsit vétkezzen, szent ember...
(Visszaveszi a cigarettát, és arra távozik, amerről jött.)

VII.

Padre: *(Lassan kifújja a füstöt, fáradt mozdulatokkal elhajtja maga elől, és az ajtóhoz lép. Megfordítja a táblát a „Halotti maszkok” oldalra és bekopog.)*
 Kopp-kopp-kopp. *(Szünet.)* Kopp-kopp.
Prokop: Tűnj el!
Padre: Én vagyok az, a vén bakkecske... *(Amikor a Padre belép, a fal eltűnik, talán a természetek rágták szét, vagy sav oldotta fel, a szobában fény gyullad.)*
Prokop: *(Az asztal mögött ül, szemén, mint egy katedrális, olyan öreg teknősből készült csontkeretes szemüveg. A puskatusba véseget.)*
Padre: Hagyd őket békén, az Isten szerelmére, hagyd őket békén. Gyere, sétáljunk.
Prokop: Közben meggyóntatsz.
Padre: De hisz akkor a menykő vág belénk! A templom falai között gyóntatlak meg.
Prokop: Beszari trotykos vagy!
Padre: Bizonyítványom van róla. Fogd a puskát és gyere.
(Felszedelőzködnek.)
 Voltam a városban. Az emberek kabát nélkül járnak... Megjöttek a cirkuszosok.

Prokop: Jól van!
Padre: Láttad őt?
Prokop: Láttam.
(A puskatuson levő vézésre mutat.)
Padre: Ah, miért is voltunk olyan gyöngék? Az isteni természet után vágyódunk mindig és mindig. Te nagyon jól tudod, hogy én tisztellem a Teremtő művét. Tisztellem a természet erejét, s csak egyszer adtam meg neki magam. Miért hát mindjárt a büntetés? Csak egyszer lépsz be a kísértés folyamába... Miért feküdtél le a lányommal, Prokop?
Prokop: Azt mondta, hogy szeret.
Padre: Téged mindnyájan szeretnek, te gazember! Egy szikrányi felelősség sincs benned, egy szemernyi alázat, ez egy, ez egy...
Prokop: Egy szexappeal.
Padre: Még az én lányommal is. Az a szerencsétlen még csak védekezni sem tudott.
Prokop: Nekem egészséges a kezem, mégsem tudtam megvédeni magam. Az étvágyát tőled örökölte, a bujaságát az anyjától.
Padre: Az anyját ne emlegesd! A lányomról sem akarok hallani többet. A kolostor apátja ellen panaszt teszek. Isten nyomorult báránycáját hagyja a világban kóborolni. Hogy hagyhatták megszökni? Ah, menjünk fürjekre vadászni. Majd én adok nekik kicsiket költeni!
(Valaki kopog. A jól ismert módon.) Kopp-kopp-kopp. *(Szünet.)* Kopp-kopp.
Padre: Na tessék, már megint. Prokop, térdelj le előttem és esküdj, hogy ezt a nőt békén hagyod.
Prokop: Én senkit nem hívtam magamhoz.
Padre: Elküldöd, esküdj!
Prokop: Bízhatok bennem!
Padre: Ez a legrosszabb az egészben.
Prokop: *(Prokop abbahagyja a tevékenységét, felakasztja a puskát maga mögé a falra. A fal roppant akadémikus benyomást kelt. Valakinek a középkori bányák illusztrációit juttathatja az eszébe, de ez nem illusztráció. Mindegyik tárgy, ami a falon hét szinten van felhalmozva, valódi, mindegyik címkével és regisztrációs számmal ellátva. Évszázadok alatt felhalmozódott emberi csontok maradványai ezek, a koporsójuk, egy lókoponya is van ott, lószerszám, régi kerámia, a fehér arcok talán lelketlenül néznek, de nem ijeszten vagy visszataszítóan.)*

VIII.

- Viola:** *(Kopog.)* Kopp-kopp-kopp. *(Szünet.)* Kopp-kopp.
Prokop: *(Tekintetét elszakítja a falról és az ajtó felé fordítja.)*
 Tűnj el!
Viola: Jó napot...
(Ugyanaz a nő lép be, aki az elején olyan nagy félelemmel hordozta bűnbe esett hasát, de most az el nem rabolt ártatlanság állapotában. Arról a másíkról mit sem tud. Ő az a virágcsokros a Zongorista számára. Varázslatosan elszántan és önbizalommal telve áll az ajtóban, feje fölött szabadon lengedezik a függetlenség selyemzászlaja. Sehol semmi jele a keményfejű szüfraszettek dacosságának, mellyel az a fajzat még arcborének selymességét is megrontja.)
Padre: Uramisten, ez tőled egyenesen elvetemültség!
Prokop: Na végre, itt van a kísértet!
Padre: Mennyi szépség... Ez szinte tékozlás.
Prokop: Padre, együtt vagyunk, rendben?!
Padre: De hiszen rajta a Teremtő keze biztos nem pihent meg.
Prokop: Rajta még semmilyen kéz nem pihent meg.
Viola: Nem vagyok méltó a maga kéjsóvár magasztalására, tisztelendő uram. Ezzel az úrral – *(ajakával Prokop felé bökk)* – nem fogok szeretkezni, nem leszek kétségbeesett, és nem esek bűnbe, vagyis maga munka nélkül marad, Atyám. Ámen.
Padre: Épp elmenőben vagyunk, hölgyem.
Viola: Ez itt kicsoda?
(Ujjával, mely egy fiatal pisztráng csodás kecsességével mozog, rámutat az egyik viaszfigurára.)
Prokop: Jakab, a kovács. Lovak taposták agyon, az Úr 1664-ik esztendőjében.
Viola: Nincs semmilyen sérülése...
Prokop: Nem csinállok eltorzult arcokat...
Viola: De honnan tudja, hogy nézett ki?
(Egy nő viaszfejére mutat.)
 Ez egy nemes hölgy volt?
Prokop: Minden bizonnyal.
(Már jó ideje valamit keres.)
 Padre, elfogytak a töltényeim.
Viola: Hát olyan, olyan lelketlennek néz ki.
Prokop: Nem kell az őseinket sértegetni, hölgyecském.
Viola: És?
Padre: A csontokból sok mindet ki lehet olvasni...
Prokop: Köszönöm, Watson, de most már magam folytatom. Amúgy nem fiatal fürjekre akart vadászni? Prokopnak hívnak!

- Viola:** Viola.
Padre: Ja persze, én éppen sétálni készültem.
(Lassan elmegy, feleslegességének tudatában.)
 Elment a kedvem a fürjektől.
Prokop: A hölgy egyedül él?
Viola: A kutyámmal.
Prokop: Ez kedves. És hol a kutyas?
Viola: Megdöglött.
Prokop: A szemtelenje...
Viola: Az unalomtól.
Prokop: Üres sír.
Viola: Egy halotti maszkot akarok magától.
Prokop: Kérem, haljon meg, hűljön ki, merevedjen meg. Akkor rögtön tárgyalhatunk.
Viola: Előre kifizetem.
Prokop: A törvény nem engedi. Bocsánat, dolgom van...
Padre: Milyen törvény?
(A Padre meglepődve megáll.)
Prokop: Az alkotói jogvédő törvény.
Viola: Túlságosan patetikus.
(A halott asszony hajába túr, annak fejbőre a kezében marad.)
 A töltényeket kereste?
Padre: *(Kihaszználja az alkalmat, és ismét visszatér.)*
 Hölgyem, magának egy tükör nem elég? Igaza van. A tükör egy alattomos hazug szörnyeteg, a hölgyek szeme láttára kezd torzulni...
Prokop: Padre!
(Prokop láthatóan jól érzi magát a megkívánt szerepében. Nagystílusban a hajthatatlanul nemet mondó szerepét kezdi játszani.)
 Köszönöm. *(Elveszi a töltényeket, és a zsebébe teszi.)* Mennünk kell, hölgyem.
Viola: Óh, ah! Isteni az Ön légiesen könnyedén lebegő aranyosan keserédes eleganciával édesített öntelt szado-mazo onanizálása! Ha gondolja, szívesen készítek Önnek egy interjút a Playboynak. A világ nyolcvan nyelvén mondhatja el a véleményét a dolgok menetéről. Mit szeretne a maga után jövő nemzedékekre hagyni? Netán a kézzel vésett filigránt?
Padre: Maga nem tiszteli őszes hajzatunkat!
Viola: Halotti maszkot kérek, nagyon szépen kérek, alázatosan kérek, tisztelettel kérek, én nem tudok sokáig várakozni, én valóban udvarias és kellemes szeretnék lenni.
Prokop: Azt mondtam, nem. Véssék magát kőbe, festményen örökítsék meg, fotón, aranyfényekben...

- Viola:** Nem érdekelnek a szépség reminiszcenciáját kereső puhányok sirámai...
- Prokop:** Csakhogy én esztéta vagyok... Engem nem elégít ki csak a gyönyörködés a szépségben. Én nem győzők betelni érintésével.
- Viola:** Engem a szépség nem érdekel. Engem a kíváncsiság hajt. Főleg az enyém, természetesen.
- Padre:** Hölgyem, az emberi értelem határai szánalmasan sekélyesek...
- Viola:** Nekem ezt nem kell feleslegesen bizonygatnia, atyám...
- Prokop:** De hölgyem, én magát nem – Kopp-kopp-kopp. *(Szünet.)* Kopp-kopp. – hívtam.
- Viola:** Persze, persze. Magamtól jöttem.
- Prokop:** De ki volt az, aki elárulta magának, hogy kell a kopp-kopp-kopp *(Szünet.)* kopp-koppot lekopogni?
- Viola:** Kopp-kopp-kopp. *(Szünet.)* Kopp-kopp, mindig így szoktam kopogni.
- Padre:** Óh, uram, kérlek, ne halmozz már el minket ennyi égi jellel, nem vagyunk hülyék...
- Prokop:** Új bor, új poharak... *(Egy sötét zugból rekesznyi óbort kapar elő.)*
- Padre:** *(A címkét studírozza, ujjával letörli a port róla.)* Erről a papírról még egy monarchiabeli szüret tekint ránk vissza! *(Isznak.)*
- Viola:** Megteszi? Kérem, csak most az egyszer.
- Prokop:** De előtte megkóstollak.
- Viola:** Nem, fizetni fogok.
- Prokop:** Nincs üzlet. Levakarom a képedet, abban nagyszerű vagyok. Tönkreteszem a világnézetedet, akarod?
- Viola:** Majd egyszer. Talán.
- Prokop:** Becsüld meg az őszinteségemet. Mondom, nincs üzlet.
- Viola:** Maga egy bálgúnár... Vén fasz.
- Prokop:** Azt hiszem, nem öllek meg.
- Viola:** Csalódtam magában...
- Padre:** Ne tartsa magát túl nagyra, hölgyem, tanuljunk a múltból. *(A Padre nyelve ismét megbotlik a mondandójában.)*
- Prokop:** Elmész, szép bestia?
- Viola:** Isten velük.
- Prokop:** Megtiszteltetés lesz számomra. Ne felejs el kopogni.

IX.

- Viola:** *(A küszöbön összeütközik egy elegáns fiatalemberrel. Az ajtóval esik neki a Zongorista II-nek.)* Jesszusom, mintha csak egy angol regényben lennénk. Mit akar itt? S hol a csokor? Maga vegetáriánus?

- Zongorista II :** Hölgyem, én nem vagyok olyan.
- Viola:** Aha, netán tiszta érzés fűzi hozzám?
- Zongorista II:** Viola, én szerelmes vagyok magába.
- Viola:** Honnan tudja a nevemet?
- Zongorista:** Én mindent tudok magáról. Láttam egy álmot, s abban megjelent nekem a maga születési száma...
- Viola:** Oh, milyen romantikus... Undorító!
- Zongorista:** Írtam magának egy dalt.
- Viola:** Majd egyszer meghallgatom...
- Zongorista II:** Körbe-körbe mindig csak azt fogom játszani, és ha elmegy az ablakom alatt...
- Viola:** Most már mennem kell, anyukám szétrúgja a seggemet, ha későn megyek haza. *(S egy akvabella eleganciájával távozik.)*

X.

- Zongorista II:** *(A pántjáról leszakított ajtóban, a huzat idegesíti.)* Mit csinált itt? Mi köze van hozzád?
- Prokop:** Szívesen segíték neked, fiacskám...
- Zongorista II:** Ne cseszd el az életemet.
- Prokop:** A fiam vagy.
- Zongorista II:** Menj lefeküdni. Ezt a dátumot fekete márványba arannyal vésetem be.
- Prokop:** A bor megbékít bennünket...
- Zongorista:** Lelőlek, apám!
- Prokop:** Az nem történhet meg! Csak nem rontom el az életedet azzal, hogy gyilkost csinálok belőled? Na ilyunk!
- Padre:** Nem bírok már többet inni. Úgyse leszek már jobban igazmondó. *(Padre már jó ideje csak magával törődik.)*
- Prokop:** A tied lesz. Akarod?
- Zongorista II:** Tőled nem kell semmi... *(Óvatosan leteszi a zongorát, az asztalról egy hegyes szerszámot vesz fel, vívó módjára támadja Prokopot.)*
- Prokop:** Nekem marad... *(Hanyag nemtörődőséggel hátrál.)*
- Padre:** De vidámabb sem. A béke elmarad. Hiszen a gőgöd a pokolba sem férne el, Prokop! Valóban meg kell ölnie? Neki kell teljesíteni az ígéretet, amit részeg önhittségében magad fogadtál? Megbecstelenített szerelme véres ingje felett zokogó árvát csinálnia magából? Az apagyilkos anyjává lesz az özvegy? Így képzelted, mi?

- Prokop:** A tied a nő, ne lőjj, fuss!
- Zongorista II:** *(Szörnyen határozott képet vág, a kést magasan a feje fölött tartja, úgy tűnik, gyilkolni fog.)*
Nem öllek meg. Megajándékozlak azzal az egy dologgal, amit tőled kaptam. Kvittek vagyunk.
- Prokop:** Meséld el neki szörnyű gyermekkorodat, meséld a szegény mártír Özvegyről, csapold meg az együttérzését, nem tud majd ellenállni. Fuss!
(Halkan beszél, akaratát veszítve.)
- Zongorista II:** Ha még egyszer eljövök ide, csakis hogy áldásom nyerjem el hamvaidd által.
(Viola után megy. A zongorát a tokban maga előtt rugdossa. A gumitok kiszámíthatatlanul pattog minden irányba.)

XI.

(Padre és Prokop néhány percig mereven a Földet bámulják, ki-ki a magáét, aztán a válluk nevetésüktől rázkódni kezd, egymáshoz lépnek, és vidáman megölelik egymást.)

- Prokop:** Rám hasonlít, rám! Az én fiam!
- Padre:** Prokop, elfáradtam.
- Prokop:** Pihenj le, barátom.
- Padre:** Nap mint nap tolmácsolom az Úrnak imádságaidat. Nem érti őket.
- Prokop:** Feleslegesen kényeztetted.
- Padre:** Míg ezt a mondatot megmagyarázom, másvalaki kiimádkozik egy konszolidált gomolyfelhőt a francia Riviéra felett... Tudod milyen ott a kilátás? Egész nyáron a csajok csupasz dombjaiban gyönyörködhetsz...
- Prokop:** Na, gyorsan húzz a firmádba, mert a végén még minden üzleti titkot elfecsegsz nekem...
- Padre:** A harangok a hívőket az Úr asztalához szólítják... A fürjeket más-korra hagyjuk.
(Valahol a magasban valóban megszólal egy harang. Kongása fűlsiketítően cseng, a szegycsontig hatolva vibrál.)

XII.

- Zoja II:** *(Élvezi a harang kongását, és provokatívan kontrázik rá a bal bokájára kis szalaggal odaerősített csengettyűvel. Prokop az általunk már jól ismert fáradtság állapotában áll az ajtóban, nem titkolja elismerését a felett, amit lát és hall. Zoja II ugrándozva vitatkozik a haranggal, s valamit Prokopnak kiált. Érteni nem ért-*

jük, de látjuk, hogy Zoja II igazán jókedvében van. Boldog, a harang elhallgat. Zoja II nevet, pár méterre áll Prokoptól, kezeit leeresztve, vár, míg a harang utolsó kongása is elhal. A csengettyűre mutat.)

- Már nem leszek a kiskutyád. Ma virágba borultam!
- Prokop:** Tavasszal így dukál!
- Zoja II:** Kiskörtéim lesznek...
- Prokop:** Az anyád gyermekláncfüvet szeretett volna...
- Zoja II:** Amivel beporoztál, olyan virágom lett...
- Prokop:** Ne beszélj!
(Sarkon fordul, és bevágja az ajtót. Fentről lefelé hihetetlen sebességgel egy csomó kis kőműves mohás falat kötöget.)
- Zoja II:** *(Egy mozdulattal elutasítja buzgóságukat, s a kis emberkék megszokadt szívvel mind a földre hullnak. A fal megakad félúton, a beszélgetés alatt nagy kődarabok szállnak el belőle, s néhány centiméterrel Zoja mellett zuhannak a földre, aki a fal előtt rohangál. Prokop felé rugdossa őket.)*
- Prokop:** Menj innen.
- Zoja II:** És azt hogy gondolod?
- Prokop:** Kézen állva.
- Zoja II:** Nem lehet, kedvesem, a gyökereim mélyen a kebledbe nőttek, az fájna neked.
- Prokop:** Zoja, lehetetlen, nem szabad, nem akarom, nem bírom, nem hiszek, nem tüsszögök, nem táncolok, nem édesítek. Érted?
- Zoja II:** Hát persze, értelek, csakhogy a virágzó fákat nem szokás kivágni.
- Prokop:** Akkor száradj el!
- Zoja II:** Naná, hogy elszáradok. De melletted.
- Prokop:** Zoja, látod, hol élek? Már akkor temettek itt, mikor a hozzád hasonlót isten kiválasztottjaként tisztelték. Ők biztosan aranyból csinálnának neked kezet. De ma már a cirkuszban sem akarnak téged. Haldoklom, és jól érzem magam így. Hagyj békén, hagyj, kérlek! Én képtelen vagyok minden reggel elmagyarázni a napnak, hogy érdemes felkelnie.
- Zoja II:** Hé Prokop, gyönyörűen beszélsz, de én nem hallgatlak.
- Prokop:** Nem vétkeztem anyáddal többet, mint akármelyik a szeretői közül.
- Zoja II:** Nem, te nem. Az a másik.
- Prokop:** A zongorista? Mindegyik nőm az ő vállán sírt... A példás keresztapa.
- Zoja II:** Édesanyám azt mondta: „A zongorista egy angyal volt, Prokop egy férfi, a Padre egy gonosztevő” mondta édesanyám. Bújjunk az ágyba, hé, Prokopka, lassan elvirágzunk, a nyarat kis pofonok-

kal töltjük ki, és az ősz édesdeden talál ránk... Mellettem olyan lesz, mint a sírodban.

Prokop: Egyedül kell elszáradnod.

XIII.

Padre: *(Gereblyével, öntözőkannával a kezében, a fején kerti szalma-alap.)*

Zoja II: *(Megpillantja, a félelemtől és az undortól megmerevedik.)*

Padre: Prokop, az Úr azt üzeni neked, hogy bármikor szívesen lát. Elég, ha tisztességesen bekopogsz... Lányom, szenvedek, ha látom tehetlenségedet. De mégis, talán kevésbé, mint amikor azt csak elképzelem magamnak...

Prokop: Mondd meg az Úrnak...

Padre: Jól van, jól van. Nem kellett volna belemennem. Megyek a nyugalom kertjébe dolgozni. Ki szeretnék gondolni egy üvegházat azok számára, akik még haláluk után is rohanni szeretnének.

Prokop: Ültesd el a körtédet a sírra...

Zoja II: Ne nézz rám! Prokop, mondd meg neki, hogy ne nézzem rám!

(Egy sarokba húzódik.)

Prokop: Neki az jobban fáj, mint neked.

Padre: Zoja, kislányom...

Zoja II: Beszél hozzám...

(Teljesen eltűnik.)

Prokop: Hamarabb is jöhettél volna.

Padre: Nem jöhettek volna. Valaki eldugta a gereblyémet.

Prokop: Minek kell az neked?

Padre: Megnézem, hogy valamelyik nem ásta-e ki magát.

(A pap annak a kertésznek a lépteivel távozik, aki olyan fát nemesített, melyen akasztottak nőnek.)

Prokop: *(Prokop magára marad, szórakozottan megvakarja a feje búbját. A távoli hangokat hallgatja... A prológ zongorajátékából részlet, női nevetés, érezni benne a megadást. Prokop csalódottan elfordul, kiábrándultan csóválja a fejét. A falnak utasítást ad, hogy szálljon le a földre. A fal azonnal hallgat rá. Prokopnak ez tetszik. Gesztussal jelzi: „Állj!” A fal megáll. Lóg. Mozdulj, állj, mozdulj, állj... játszik, és őszintén örül ennek.)*

Ez működik!

XIV.

Özvegy: *(Teljesen észrevétlen érkezik, egy pillanatig áll és nézi Prokopot. Közben az órájára pillant. Az egész egy elegáns, társaságilag megszokott mozdulatnak tűnik. Látható, hogy egy határozott világnézettel rendelkező nő áll előttünk. Ugyanabba a ruhába van öltözve, melyben férjhez ment. Az órájára néz. Finoman, de határozottan elköhinti magát.)*

Prokop: *(Elszégyleti magát, hirtelen mozdulattal elküldi a falat. Ugyanakkor eszmél, beugrik a szobába, és jelzi a falnak, hogy gyorsan jöjjön le. Fentről megszólal az isteni hang: „Én nem azért vagyok itt, hogy játszadozzál velem!”, és a fal eltűnik a felhőkben. A csönd olyan elviselhetetlen, hogy Prokop inkább megszólal.)*

Hallottam, hogy nemsókára elmész.

(Leveszi a falról a puskát.)

Özvegy: Jól hallottad.

Prokop: A fiad árulta el.

(Keres valamit.)

Özvegy: Ő a te fiad is.

Prokop: Felnőtt lett. A nőmet akarja.

(Megtalálta. Egy rongyot keresett.)

Özvegy: Miért akarsz megszegényíteni azzal? Azt kiabálja szerteszt, hogy gyümölcsöt vár tőled.

Prokop: Körtédet, mondd csak ki nyugodtan.

(Tisztítja a puskát.)

Özvegy: Prokop, mit vétettem neked? Gyere haza!

Prokop: Mindenki a maga módján rohad el.

(Eldobja a rongyot, ismét valamit keres.)

Özvegy: Prokop, fuldoklom! Ezt keresed?

(Egy koponyából töltényket húz elő.)

Megsiratunk. *(Megtölti a puskát.)* A Padreval fürjekre vadászunk. Azért mentem hozzád, mert gyereket vártam tőled. *(Kiveszi a kezéből a puskát.)* Mindenki látta, hogy szeretlek.

Prokop: Az apádat abban az öltönyben temetted el, amelyben nősült, a lábán az esküvői cipellőkkel. Anyádat egy klimatizált öregotthonban aszalod, tökvakon a felesleges hímzés miatt. Egész életedben úgy illatozol, mint egy olcsó viola.

Özvegy: Kezdjük újra, Prokop...

Prokop: Mindnyájan violák vagytok. Az öreg a fodrásznál üldögél, azalatt az átlátszó sisakharang alatt. Zúg a forró levegő. Az agy felforr. A haja égnek áll, zöldre, lilára vált, őszül. Sisakról sisakra küldi a híreket, irányítja a világot, Viola!

Özvegy: Minden leszek, amit csak akarsz! Fa, virág, gitár...

(A puskával Prokop bordái közé bök.)

- Prokop:** A világot a fodrászszalonokból irányítják! Illatoznak, és irányítják a világot – olcsó violák! Vasárnap kivételével. A vasárnapra más trükkök érvényesek. Promócióról temetésre, koncertről esküvőre... Ugyanaz a kosztüm. A kalapot, csipkét s a brosst cseréljük. Cukrászok alkotta mosoly. Metálos tekintet. Az önbizalmat a bádogos kalapálta acélosra. Tudása egy sintéré. Bókjai, mint a régi lottószelvények, melyek már nem érvényesek, csak susognak.
- Özvegy:** Szánalmas, igazad van.
(A lába közére irányítja a fegyvert.)
Te az én kis megboldogultam vagy...
- Prokop:** Eljöttem hozzád és a fiamhoz, élni. Innen a misére és vissza. A szemeid fájtak bennem. A fiunk könnyekben ázott. Akár egy só-tartót is szülhettél volna.
- Özvegy:** Olyan türelmetlen kézzel közelítettél, hogy a virágok elhervedtak volna benne. S mikor átöleltél minket, akkor jöttem rá, hogy egy olyan emberhez mentem férjhez, kinek egoizmusa az egekbe hág.
(Hátára dönti Prokopot, az tehetetlenül elterül az asztalon.)
Kezdjük újra!
- Prokop:** A fiamat hússal-vérrel és haraggal akartam felnevelni, hogyha kell. Évekig edzett és köszönt, köszönt és edzett. És most ütődött matrónák nyáladzva tapsikolnak neki.
- Özvegy:** Csakis kakaskodtál neki, pillanatig nem voltál az apja. Szánalmas voltál.
(Ráül.)
Először azért adtam meg neked magam, mert nem könnyörögtél, nem siettettél, nem kényszerítettél. Ott voltál, nem lehetett át-nézni rajtad, és te pontosan azt tetted, ami abban a pillanatban természetes volt. Jutalmul teherbe ejtettél. S a fiadnak végül, akit te vártál, s akit én nem akartam, végül annyit mutattál meg, hogy kell a sarokban ülni és semmibe sem ütnie az orrát.
(A puskacsövet a torkának szegezi.)
- Prokop:** Akár tíz néger rabszolgát is felfogadtam volna, csak hogy a te kéj-vágyadat hordják szerteszét...
(Prokop szíve nehéz, de azért füttyörészik.)
- Özvegy:** Én harmincat fogadtam fel.
- Prokop:** És ez én tíz évig képes voltam túrni.
(Prokop szíve nehéz, a melódia roppant egyszerű.)
- Özvegy:** Amikor elmentél, a fiad észrevette. S az enyém is, természetesen. Csak száraz kenyerünk maradt otthon. Csak kakaskodtál neki, pillanatig nem voltál az apja. Szánalmas volt. Készíts nekem egy halotti maszkot.
- Prokop:** Ez nem egy kozmetikai szalon.

- Özvegy:** Én egy nyafkos öreg boszorka vagyok, aki aggódva vigyázza a világ menetét... Meghalok, és nyugta lesz. Eltemeti a nőt ebben a kék ruhában, aki az én arcomat viseli, meghallgatja a sirámokat, és fél évig gyászol majd.
(Lassan, vontatottan, elgyengülve lemászik. A szemei a messzeségben úsznak.)
- Prokop:** Add vissza a puskámat!
(Sértődött.)
- Özvegy:** Simogatásra vágysz?
(Alaposan körülnéz.)
Valóban mesterember vagy.
(Odadobja a puskát Prokopnak.)
- Prokop:** Megőrültél, töltve van!
- Özvegy:** A halál csak a csontjaikat hagyta itt, s te mégis visszavarázsolta az arcukat. Mintha csak tegnap halt volna meg.
(Megdönti a viaszfigura fejét, s megigazítja a haját.)
Az anya képtelen elhagyni gyermekét. Meghalhat.
(Kétszer az asztalon maradt üveghez koccintja poharát.)
Glück!... Üres.
(Mondja az üvegnek.)
És utána elkezdek élni! Élni akarok, eltávozni magamtól, veszek egy motorkát, vizisít, gepárdot. Csak gyorsan, mert megfulladok. Túl sokat flörtölsz a halállal, Prokop. Többel tartozol neki, mint csak egy arc árával.
(Szórakozottan turkál Prokop hajában.)
- Prokop:** Nem mintázom meg élők arcát.
- Özvegy:** Csak játsszon, nagyszerű zongorista, tehetségét tőled örökölte, de a keményfejűségét is, én voltam az, ki ebből szorgalmat faragott ki. Csak boldog lesz, ha mi ketten nem vetünk árnyékot a jövőjére. Koporsómban felcicomázol, és utána agyönlövőd magad, rendben? Vagy akár a szíved is megszakadhat, ha akarod...
- Prokop:** Viola, ez csak szócséplés...
- Özvegy:** Hagyd el ezt az ízléstelen iróniát. Egyszerűen csak tedd meg. Ez az öreg felszentelt bolond eltemet bennünket.
- Padre:** Soha ne éljetez vissza az isteni kegyelemmel...
(A Padre fáradtan tér vissza az örök nyugalom kertjéből.)
Mindenki halálos álomba merült. Senki nem óhajtja hallani imáimat, elgömbítették a gereblyémet, vizet nem kívánnak, mintha nem volna megszentelve.
- Prokop:** Padre, temetni fogunk...
(Prokop keményen a papra néz, capo di capa.)
- Özvegy:** Árudd el nekem, padre, hiszen te mindent... Mikor nőnek ki a cirkuszos lánynak a kezei?

(Az özvegy mintha egészen jókedvű lenne.)

Padre: Te nagyon jól tudod, hogy nem kívánt gyermek anyjának lenni roppant nehéz. De még nehezebb apjának lenni egy ilyen gyermeknek. Értem senki sem imádkozik, ugyan ki imádkozna egy pap üdvösségéért? Nem akarok olyan szorgos lenni, mert a végén még egyedül maradok a pokolban. És egyáltalán, nem szoktuk régi bűneinket emlékeknek nevezni?

Prokop: Padre, ennyivel tartozunk ennek a nőszemélynek. Igyunk, aztán dolgozzunk! Nyomorodottan, megbélyegezve maradnak mindörökre. Barmok vagyunk. Éjszakákon át vedeltünk, nappalokként álmodoztunk ebben a lukban, és a kangörccsünk egy fikarcnyit nem apadt. Szeretnek minket, Padre, te tudod, miről beszélek. Mindenre képesek, amiről csak álmodom. Muszáj innom, ez több, mint gondoltam...

Padre: Képesek vagyunk két mellettünk száguldó vonat között utódot nemzeni, ennyire nem hiszünk magunkban... Megint szomjas vagyok...

Prokop: S ami a hallott nőt illeti, a következőt kell tenni: menj, ne szólj semmit, csak állj az ágyához... Fogd meg a kezét, és vezesd őt ki az örök nyugalom kertjébe. Gereblyéd van, fésüld meg őt. Hadd lássa az Úr, hogy az ő leányával jól fogsz bánni. Megjegyezted, te, az Úr szolgája?

(Az égből ismét kövek hullanak alá, melyek rögtön fallá állnak össze, Prokop, Padre és az Özvegy mögötte maradnak.)

XV.

Zoja II: *(Fut, nevet, de mégis szorongással teli. Az ajtóhoz rohan, homlokával bedörömböl rajta, nem, nem volt elég gyors)*

Zongorista II: *(Mellette terem, durván megragadja a hajánál fogva. Az arcába liheg.)*

Nos, tudod milyen jövő vár rád?

Zoja II: Mindig és mindig csakis boldog leszek. Boldogan élek, boldogan halok.

Zongorista II: Itt, a rothadásban?

Zoja II: Mindenütt, hol még valakit szeretni lehet.

Zongorista II: Kit akarsz szeretni? Azt a szörnnyeteget ott?!

Zoja II: Nem, te vak vagy, süket és ostoba. Prokop pillantása mézédese, és ilyen az érintése is.

Zongorista II: Te vagy ostoba, vak és nyomorék.

Zoja II: Én megtehetem, verekedni nem fogok.

Zongorista II: Mikor érnek be a körték?

Zoja II: Egyik sem a tiéd belőlük.

Zongorista II: Letöröm az ágaidat!

Zoja II: Nem hiszem, te nem vagy szél!

Zongorista: Ütődött kis bestia vagy. Tűnj el!

Zoja II: Ő beenged, ő maga mellett akar tudni, ő látni akar engem, ő akar engem... Ő az én gyümölcsösöm.

Zongorista II: Ő egy...

Zoja II: Te tehetsz róla, te és ők, mindahányan, kik olyanok, mint te! Állandóan a nyakára jártok, hogy az élete egy szakadatlan büntudat folyamává legyen, a hátán ugrálva beboríjtátok csőrötök tompa vagdosásaival, olyannyira, hogy megriadt töletek, és már nem akar semmit, csak egy nyugalmas helyet, hová a ti cicomás fejtek nem tolakodhat be. Nem tudjátok szeretni, ezért inkább gyűlölitek. Ki vagy te, netán az ő Istene, hogy ilyen szigorú vagy hozzá?

Zongorista: Gyűlölöm! Semmit se kaptam tőle! Ez nem apa! Az Isten bassza meg, ki ellen vétkeztek, ha nem éppen őellene? Én csak egy dugás lettem a számára, egy baszás terméke lettem a számára. Én apámnak fogadtam el. Az élet értelmét kínáltam neki. És így kirúgott, így! Felcsípte a csajomat!

XVI.

(Viola érkezik, a fekete tokot hozza. Egy hangyányit jobban ki van pirulva, mint szokott lenni.)

Zoja II: Kisasszony, ez a férfi gorombáskodik velem. *(Zoja Viola lábai előtt görnyedezik.)*

Viola: Ezt nálam felejtetted.

(Odanyújtja a Zongoristának a fekete tokot.)

Szeretkezés után mindig olyan szórakozott vagy!

Zongorista II: Mit keresel itt?!

Viola: Azt mondtad, apádat nem keresed fel, csak minden évben egyszer.

Zongorista II: Megígérted, hogy ide többé már nem jössz!

Viola: Neked ígértem meg, nem magamnak... *(Bekopog.)*

Zongorista II: Nem szabad látogatnod, ő egy...

Zoja: Kisasszony, kérem küldje el innen ezt a férfit!

Zongorista II: Ütődött, azt hiszi, hogy virágba borult...

Viola: Körtéket fogant neked, ugye, lányom?! *(Kopog.)*

Zoja II: Ne higgye azt, hogy fejre estem, kisasszony... Prokop, nyisd már ki!

Viola: Én még egy arcot akarok tőle. *(Kopog.)*

- Zoja II:** Azt nagyon helyesen teszi, az embernek legalább két arcra van szüksége, és minimum két-három szerencsére... Az a férfi fel akarja magát falni, kisasszony, a kezei nagyon éhesek.
- Viola:** Nem törődöm veled.
(*Bekopog, mint az előbb. Visszautasíthatatlanul, ismételten, keményfejűen. A bennlevők számára egyértelmű, hogy nem fogja abbahagyni, míg ki nem nyitják az ajtót.*)
- Zongorista II:** Miért kopogsz az ő ajtaján?
- Viola:** Nekem férfi kell, nem egy spermabank!
- Zongorista II:** (*Lehorgasztott fejjel távozik.*)
- Viola:** (*Utánakiabál, közben folyamatosan kopog.*)
Kutyuskám, elhagyod a te kis szukádat...

XVII.

- Padre:** (*Az ajtóban a Padre jelenik meg. Mély levegőt vesz, hogy elűzze a hívatlan látogatót, de mihelyt meglátja az ajtóban, kivel van dolga, zavartan nyel egyet.*)
Hát ezt élvezd ki te magad, Prokop! Elnézést, be nem lehet menni! Éppen tollút fosztunk, s maguk a végén a toporzékolásukkal felkavarnák. Prokop!!!
- Prokop:** (*Prokop megjelenik az ajtóban, feltűrt ingujjban, gipszes kézzel, előtte kötény. A Padre igyekszik eltűnni.*)
Padre, a puskámat!
- Padre:** (*Reszketve odanyújtja neki a puskát, szemében könnyörgés és megadás tükröződik.*)
Az Isten szerelmére kérlek, Prokop!
- Prokop:** Jegyezd fel, ami történik, hogy az Isten pontosan tudjon majd meg mindent.
(*A puskát a kezében tartja.*)
- Zoja II:** Hé, Prokop, képzeld, az a férfi azt akarta tőlem, hogy egyem meg a holdat, aztán köpjem bele a medencéjébe, még meg is tettem volna, mert a holdat szeretem, de nem tudok repülni, úgyhogy kergetni kezdett a téren...
- Prokop:** Következő...
- Zongorista II:** Nem igaz, nem kergettem, csak azt akartam tudni, mi dolga van veled. És azért jöttem, hogy megmondjam, nem akarlak az esküvőnkön látni...
- Prokop:** Te nőszül?... Hölgyem, maga?
- Viola:** Én itt vagyok... Kíváncsisággal telve.
- Prokop:** Jó. Zoja, te gyökerezz le ott. Énekelj és borulj virágba. Fiam...
- Zongorista II:** Kár túlzásokba esni...

- Prokop:** Neked megígérhetem, hogy nem leszek ott az esküvődön. De ha maga a menyasszony hív meg, akkor mi van?
- Zongorista II:** Nem megmondtam neked, rohadt disznó! Erre voltál kíváncsi?
- Prokop:** Azt hiszem, a hölgy nem ragaszkodik az esküvőhöz. Fiam, feleslegesen erőlködöttél. Próbálkozz máshol. Zoja, eridj virágozni, oda, ahol a legerősebb a napfény. Hölgyem, ne kopogion többet az ajtón, az ő türelme is csak véges.
(*Könnyedén játszadozik a puskával, produkálja magát veled.*) Soha nem sejtettem, hogy ilyen macsó vagyok...
- Viola:** Prokop, én meghívom magát az esküvőre, de...
- Prokop:** A rohadt életbe, a feltételeket itt én diktálom! Nekem nem hiányzik ez az esküvő! Legyetek boldogok, fiam, jól választottál!
- Viola:** Elveszem őt, de csinálsz nekem egy maszkot. És eljössz az esküvőre!
- Prokop:** Ne tegezz! Nem legeltettünk együtt libákat... Padre, ezt ne írd...
(*Mintegy mellékesen rászzegezi a puskát a nőre.*)
- Viola:** Libát nem, de báránycákat, juhokat, azt még fogsz. Fontos számodra a fiad boldogsága?
(*Az ujját a puskacsőbe dugja.*)
- Prokop:** Ne közeledj, te a fiam menyasszonya vagy!
- Zongorista II:** Apám, mit akarsz azzal a puskával?!
- Prokop:** Nem tudom. Annyit babrálok vele... Vidd el Anton Pavlovicsnak. És tiszteltetem!
- Zongorista II:** Ma semmi mást nem éltem meg, csak szenvedtem.
- Zoja II:** Milyen gyakran lövik főbe magukat a fiatal emberek, s nem tudni, miért...
- Zongorista II:** Cseszd meg, te boszorka!
(*Elveszi a fegyvert, elmege.*)
- Zoja II:** Ez is a magáé...
(*Fogai közé veszi a zongorát a tokban, és a Zongorista után rohan.*)

XVIII.

- Viola:** Megegyeztünk?
(*Viola hirtelen olyan kicsi, törékeny, sebezhető lett, hogy Padre és Prokop szinte félnek levegőt venni, nehogy összetörjék.*)
- Prokop:** Ismét győzzem meg a fiamat a termékenységemről?
- Padre:** Hogy mondtad?
(*Padre nem bírta lejegyezni, sem megjegyezni a dolgot.*)
- Prokop:** Ezt ne írd! Tűnés be, és elkezdheted a gipszbe vésné magad. Ezt én magam intézem el.
- Padre:** Tessék. Épp ezért utálnak a nők. Ha a szar lekvárnak hiszi magát, én híven mellette állok. Ha a rózsák szirmait kell letépné, ne-

kem kell a szart széthordani. Ez volt a feleségével, ez volt Zoja anyjával... Igaz, azért nála a szirmokat meg is tépkedtem, meg meg is trágyáztam...

Prokop: A picsába, én hülye, a puskát meg odaadtam neki!
Padre: Megyek. Az Úristent sem hagyom itt veletek. A végén még engedne a kísértésnek. Majd imádkozunk azokért a bűnökért, melyek a pokol kapuját a mennyország kapujáig emelik.
(A Padre elbattyog.)

XIX.

Viola: Beképzelt öreg faszkalap vagy.
(Viola támadásba lendül, felhasználva mindazt az energiát, melyet ezidáig felhalmozott.)

Prokop: Ezt már hallottam. Megkeményedik a gipsz.
Viola: Nem invitálsz beljebb?
Prokop: Ő az én fiam.
Viola: Majd azt mondom neki, hogy megerőszkoltál. Az ott egy hulla?
Prokop: Dolgom van!
Viola: Utálom az olyan filmeket, ahol a betyárbecsület nevében a nagy hódító titkolózik. Aszociális vagy, különc, frusztrált tehetség, impotens?
(Melleivel s annak tartozékaival a szobába bökdösi Prokopot.)

Prokop: Én nem kívánlak. Nem vonz a tested, sem a kíváncsiságod.
Viola: Kezdetben tényleg egy halotti maszkot akartam. De most már te is kellesz nekem. Egy nőnek miért ne lehetne pillangógyűteménye?... Semmi több. Az meg ki? Ki az ott?

Prokop: Egy úrhajósnő.
Viola: Nagyszerű!
Prokop: A bruneji hercegnő.
Viola: Még jobb! Legyen inkább az úrhajósnő.
Prokop: Én nem kívánlak téged! Nem kell a tested, nem kell a kíváncsiságod.
Viola: Megerőszkoltál engem. Igen, ezt mondom majd a fiadnak.
Prokop: Gyere be. Ne fogj meg semmit, ne csinálj semmit, és ne beszélj.
Viola: Az óvatos piperkőc!

XX.

(Bemennek a szobába, Prokop munkasztalán az Özvegy kiterítve, fehér lepedővel letakarva, arcán a formátlan, ronda gipszhalmaz. A bal karja a karórával kilóg a lepedő alól.)

Viola: Kevés itt a hely!
Prokop: Pont annyi, mint azelőtt.
Viola: De az asztal akkor még üres volt. Ezek az ő ruhái?
Prokop: Az övéi.
Viola: Te levetkezteted a halottakat?
Prokop: Saját maga vetkezett le.
Viola: Aha, intellektuális humor! Felpróbálhatom? Fordulj meg, felpróbálom őket. Olyanok, mintha esküvőre készültek volna.
Prokop: Ne nyúlj hozzá!
Viola: Csak nem feltételezed, hogy egy halottat akarok meglopni. Csak felpróbálom! Szép ujjai vannak. A keze és a cipője által ismertetik meg az ember. Hm, mezítláb jött? Jaj, én egy hülye tehén vagyok, ezt nem akartam... Ismerted őt?

Prokop: Látásból.
Viola: Jó ízlése van, nézd csak az óráját!
Prokop: Úgy viselkedsz, mint valami hullarabló.
Viola: Csak felpróbálom.
Prokop: Vigyél el mindent, az órát, a cipőt a ruhát, csak tűnj el! Azonnal tűnj el! Tessék, itt van minden, aggasd fel magadra, vagy akaszd fel rá magad, csak ne lássalak! Tűnés! Ha nem tűnsz el azonnal, meghajlok előtted, és megcsókolom a kezed...

Viola: Félek, félek...!
Prokop: Hurrá, hurrá!
Viola: Meghülyültél?
Prokop: Éljen szent Barbara, a bányászok védőszentje!
Viola: Tisztára mintha egy ócska filmben lennék.
Prokop: Csak egy olyan hideg picca, mint te, lehet képes összehasonlítani az életet egy filmmel. A mindentudó! A frigid cicis lélegeztető! Ez az izzadtságtól bűzös kibaszott életből van, nem pedig holmi filmecskéből! Hagyd már el szűzies okoskodásodat! És nem segíthet rajtad sem a preparált öntudatod, sem a szexuális revolúció, sem az emancipációs magazinok papír reciklikációja. Hess innen, te elkényeztetett szüfraszett, tűnj el, aztán fejezd le azt a mindennapi rituális megfelelni vágyást abban a komplikáltan naiv fejedben! Méghogy kíváncsiság? Faszom! Szégyelled a nőiességed, nem mered elismerni, tűnj el! Ráncigáld magadra a lopott öltözéket, és húzd el a csíkot! Fájni is fog, bűdös lesz és főleg szorít. Húzz el, és ne feledd, hogy kell riszálni! És megkapod a megbocsátást. A világ hálás lesz neked. Hurrá, hurrá, hurrá!

Viola: Tiszta lökött!
Prokop: S a hölgy köddé vált.
(Viola elmegy, suhog a ruhája, tekintete zavaros.)

XXI.

Prokop: *(Elfáradt kezekkel bémul le, a gipsz alól nyögés hallható. Prokop odalép, ügyesen végigtapintja gipszet. A hang a gipsz alól türelmetlenül számonkérő.)*

Melegedik? Az nagyon jó, elkezdett szilárdulni. Még úgy tíz perc. Hiszel a túlvilági életben? Igen? Ne izegj-mozgj, megrepedezik. Elég lenne az ujjamal egy kis lukat... nézd, sokat szenvedtél, biztosan a mennyben kötsz ki. Mit meg nem tesz egy anya a gyermekéért?

(Lövés dördül el, Prokop felugriik, az ajtóhoz rohan, majd vissza, ledobja a viaszkoponya tetejét, egy maroknyi töltényt húz elő, az ajtóhoz rohan, megbotlik, elesik, feltápászkodik, káromkodik, a gipsz alól nevetés hangzik fel.)

XXII.

(Mire lábra áll, az ajtóban már a Zongorista II terpeszkedik.)

Zongorista II: *(Sántít, kezében a puská.)*

Prokop: Hol van? Mit tettél vele?

Zongorista II: Állj!

(Természetesen a puskát nyomatékként használja.)

Prokop: Mit csináltál vele? Hol van?

(Villámgyorsan kitépi a puskát a kezéből, és megtölti.)

Zongorista II: Miért vetkőztetted meztelenre?

Prokop: Te barom, hisz ez itt...

(A gipsz alól kétségbeesett bögés hallatszik.)

Zongorista II: Ne hazudj...

Prokop: Ez itt az anyád.

(Nem tudja, mit tegyen a puskával, se letenni nem tudja, célozni még kevésbé.)

Zongorista II: Te rohadék! Hát persze! Persze! Ő az én anyám! És ez egy undorító kozmetikai szalon, ahová oly gyakran jár. És oly okádniavalóan szívesen. A homlokát szeretné elsimítani! Persze! Húsz év alatt soha egyszer sem bagóztál az anyám felé, s most alibiként használod őt. Ez itt Viola! Te szarzsák! Ő az én Violám, egész idő alatt azt akartad elérni, hogy ide kerüljön, erre a hideg asztalra. Megutálttad őt velem! Mindig ezt csinálod, ha gipszlenomattal leped el az arcukat... Hát, meg kell ölnöm téged, mert te vagy itt a legbűzösebb hulla, apám!

Prokop: Hallgass meg....

Zongorista II: Te hallgass...

Prokop: Rajtad a sor...

(Átadja neki a puskát.)

Zongorista II: Fogd be, tata! Ratatatattatattata...

Prokop: Legalább ints már a keziddel, hülye picca, nem látod, hogy meg akar ölni?! Hozzá sem értem! Miért lőttél? Hol van Zoja? Beszélj, rohadék, beszélj, kérlek, mindent én se bírok elviselni, tudnom kell, mit tettél vele... Érted? Kell, mint ahogy levegőt is kell vennem, nem akarok, de muszáj...

Zongorista II: Esküdj, hogy nem...

Prokop: Esküszöm...

Zongorista II: Esküszöl, hogy nem értél hozzá?!

Prokop: Tőle kérdezd! Hol van Zoja?

Zongorista II: Esküdj!

Prokop: Esküszöm!

Zongorista II: Egy szavadat sem hiszem el.

XXIII.

Padre: *(Izgatottan, első pilantásra ittas, de én azt hiszem, hogy ez már az öregkori demencia, de lehet, hogy tévedek?)*

Egy kis meditáció nem fog ártani neked, túl gyorsan élsz. Esketek, temetek, gyóntatok, én vagyok a ti atyátok. Kihültem. Nem vagyok részeg, csak már nem szégyenkezem. Magam előtt. Már. Úgy nézett rám, olyan mélyen, hogy minden alázat lehullott rólam, Uram, a becsületedet kellett védenem, hisz az ő testében alkotnál meg engemet, úgyhogy nem tagadtalak meg téged, de a reggel meglepett, és már késő volt... Úgy nézett rám, mint az anyja, tisztára az ő tekintete. De kezét nem adtál neki! Vedd el a kezemet, tőlem vedd el, neki miért nem adtál?

Zongorista II: Padre, hol a cirkuszos csaj?

Prokop: *(Prokop a meglepetéstől halkan feljajdul.)*

Hol van Zoja? A szerencsétlen, szép, szeretett, kétségbeesett gyermek?

(Prokop nem tudja, hova irányítsa rémült érdeklődését.)

Padre: Nem szégyelled magad, fiam, nem szégyelled, az Úr és én kezdetől fogva láttuk ezt.

(Megböki ujjával a Zongorista mellét.)

Nem volt, aki megtanítsa szégyenkezni? Szennyet láttál eleget, de alázatot egy fikarcnyit se. Lám. Kár. A holló egy madár.

Zongorista II: Ő lőtt, tényleg! Szóval mint mindig, megyek, megyek, elgondolkozva, ő utolért, hozzám vágta a tokban a zongorát, a lábamra zuhant, tessék, sántítok, kitépte kezemből a puskát. Kérem, hogy mi van, teljesen normálisan, hogy minek vágta hozzám a zongorát, nem is a tiéd, mondom neki. Ő meg csak agyonlőni és agyonlőni. A szegény Padre elhajolt, vagy mi, mondom magamnak,

ennyi, kész, ki van, de felállt, a csaj meg hogy megint lőni fogok, hát elvettem tőle, nehogy már belénk durrantson. Olyat még nem láthattak, a lába közé fogta a fegyvert és a fogaival, nyelvével, vagy nem is tudom... Csoda történt!

Prokop: Hol van Zoja, áruljátok el már végre...

XXIV.

Zoja: Itt vagyok, hé Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop, Prokop... Te undok Prokop!

(Zoja riadtan belép.)

Prokop: Tűnj el. Lőj le valakit, és tűnj el!

(Prokop szívéről nagy kő esett le.)

Zoja: Miért nem szeretsz?

Prokop: Padre, ne csináld már megint, mondj neki valamit, hisz az apja vagy.

Zoja: *(Határozott gesztussal elutasítja a Zongorista II-t.)*

Ő hazudik, tényleg hazudik, nem látod, csak kényszerből vigyorg. Egy lócán ült, a fegyver a szájában, felette hollók köröztek. Néztem őt, ő meg engem. Hogy segíhettem neki, hiszen nincs kezem és nem is akartam? Te engem nem szeretsz, hé, Prokop...

Prokop: Vén hülye, mindig átversz engem.

Zoja: *(A Padrera mutat.)*

S akkor odarohant ez a gazember, anyucinak igaza volt, és elvette tőlem a puskát. Aztán már csak a szél füttyült az ágak között...

Prokop: Zoja, Zojecska, nem szabad senkit így gyűlölnöd, senkit... nem szabad megölnöd.

Zoja: Akkor miért szégyell engem? Csak azt kérdeztem tőle, hogy egy ujjal képes-e elsütni?!

Zongorista II: A Padre tiszteli a főnökét. Soha nem váгна át. Az a holló szopta meg.

(Zongorista II egy piti kis aljassá zsugorodik össze. Mindenkit besűg.)

Prokop: Padre, te itt hagynál engem?

Padre: Hát eszembe jutott...

Zongorista II: Padre, tegye le a stóláját. Tedd le a stóládat, Padre. Tedd le!

(A Zongorista II tökéletesen elszánt.)

Prokop: Fiackskám, én ezt meg tudnám magyarázni neked, de te nem hallgatsz rám... Nem hallgatsz, nem hallgatsz! Soha sem magyarázok meg neked semmit.

(Prokop szinte mulat a dolgon.)

Zongorista II: Te cirkuszi majom, állj mellé! Menj a te Prokopodhoz! Állj mellé, és borulj virágba! Március, április, május, mindig is virágzó fa

alatt akartam nősülni. Ti lesztek a tanúim. Szokványos, mi? Te pap, kezd el! Elveszed az itt jelenlevő... Viola, add ide a kezéd... gyerünk, add ide...

(A lepedő alatt bújó emberi kezet ragadja meg.)

Csőnd. Szokásos. Nehogy veszíts a fényedből, cinikus papám! Padre gyerünk, csináld...

Padre: Tedd le azt a puskát, fiam. Szívesen segítek, nyalogatom sebeidet. Esketek, temetek, gyóntatok. Én vagyok a ti Atyátok!

Özvegy: *(A lepedő alatti személy felül, a gipszmaszk megrepedezik az arcán.)*

Először azért lettem az övé, mert nem könyörgött, nem siettetett, nem kényszerített. Ott volt, s pontosan azt tette, ami természetes. Jutalmul teherbe ejtett. De ez nagyon régen volt már. Aztán nap mint nap viselni kellett a felelősséget, kifacsarodott a karom, megtört a gerincem. Fiam, úgy mentünk neki a dolgoknak, olyan féktelenül, ahogy most te akarod. Minden áron neki akarunk menni.

XXV.

Viola: *(Kék ruhában lép be, hozza a zongorát, valamint egy fekete madárdögöt.)*

Remélem, még nem érkeztem későn...

(Futólag ránéz az órájára.)

Ezt találtam a parkban... Ki tudná nekem tömni, Prokop?

(Sötét. Puskalövés hallatszik, az eltalált madár krákogása, madárszárnyak rémült suhogása.)

Vége.